

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJE

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 3. studenoga 2021.

[[Multimedia](#)]

Poslanica Galaćanima – 14. Živjeti po Duhu

Biblijsko čitanje: *Gal 5, 16-17.25*

Draga braćo i sestre, dobar dan!

U ulomku iz Poslanice Galaćanima koji smo upravo čuli sveti Pavao poziva kršćane da *žive po Duhu Svetom* (usp. 5, 16.25). Ima taj jedan način života: živjeti po Duhu Svetom. Vjerovati u Isusa, doista, znači ići za njim, slijediti ga na njegovu putu, kao što su činili prvi učenici. To istodobno znači izbjegavati suprotan put, put egoizma, traženja vlastitog interesa, koji Apostol naziva „požudom tijela“ (r. 16). Duh je vodič na tome Kristovom putu, divnom, ali i napornom putu koji započinje na krštenju i traje čitav život. Zamislimo dugi uspon na visoku planinu: to je očaravajuće, cilj nas privlači, ali iziskuje veliki napor i upornost.

Ta bi nam slika mogla biti korisna da uđemo u suštinu Apostolovih riječi: „živjeti po Duhu“, „pustiti da nas On vodi“. To su izrazi koji upućuju na neko djelovanje, neko kretanje, dinamizam koji sprječava da se zaustavimo pred prvim teškoćama, naprotiv, potiče nas da se uzdamo u „snagu koja dolazi odozgo“ (*Hermin Pastir*, 43, 21). Dok prolazi tim putem kršćanin stječe pozitivnu viziju života. To ne znači da je zlo koje je prisutno u svijetu nestalo ili da su iščezle negativne pobude egoizma i oholosti; to, radije, znači vjerovati da je Bog uvijek jači od naših otpora i veći od naših grijeha. I to je važno!

Dok poziva Galaćane da kroče tim putem, Apostol se stavlja na njihovu razinu. Napušta glagol u imperativu – „živite“ (r. 16) – i upotrebljava „mi“ u indikativu: „živimo po Duhu“ (r. 25). Kao da želi reći: postavimo se na istu ravan i pustimo Duhu Svetom da nas vodi. To je poticaj, pobudni način. Sveti Pavao smatra da je taj poticaj potreban i njemu samom. Premda je svjestan da Krist živi u njemu (usp. 2, 20), uvjeren je također da još nije prispio k cilju, vrhu planine (usp. *Fil* 3, 12). Apostol se ne postavlja iznad svoje zajednice, ne kaže: „Ja sam glavni, vi podložnici; ja sam došao do vrha planine, a vi ste tek na putu“ – ne kaže to – nego se postavlja kao jedan od njih da dadne konkretni primjer koliko je nužno biti poslušan Bogu, odgovarajući sve više i sve bolje vodstvu Duha. Kako je lijepo kad nađemo pastire koji hode sa svojim narodom i koji se ne odvajaju od njega! Jako je lijepo to, to je melem za dušu.

To „živjeti po Duhu“ nije tek individualan čin, nego se tiče također zajednice u cjelini. Izgrađivanje zajednice slijedeći put koji je pokazao Apostol je oduševljavajuće, ali zahtjevno. „Požude tijela“, „napasti“ – recimo tako – koje svi mi imamo, to jest zavisti, predrasude, licemjerja, zlopamćenja nastavljaju nas i dalje mučiti, te nametanje krutog opsluživanja propisa i pravila, sve su to napasti u koje je lako upasti, ali bi se na taj način sišlo s puta slobode i, umjesto da se uspinjemo na vrh, vraćali bi se prema dolje. Da bi se kročilo putom Duha potrebno je ponajprije dati prostora milosti i ljubavi. Dati prostor Božjoj milosti, ne bojati se. Nakon što im se obratio strogim i oštrim glasom, Pavao poziva Galaćane da svaki pojedini preuzme na sebe teret teškoća drugoga i, ako bi tko pogriješio, da budu blagi (usp. 5, 22). Poslušajmo njegove riječi: „Braćo, ako se tko i zatekne u kakvu prijestupu, vi, duhovni, takva ispravljajte u duhu blagosti. A pazi na samoga sebe da i ti ne podlegneš napasti. Nosite jedni bremena drugih“ (6, 1-2). To je stav koji se umnogome razlikuje od ogovaranja; ne, to nije po Duhu. Po Duhu je gajiti onu blagost prema bratu u njegovu ispravljanju i budno paziti na sebe same da ne bismo mi pali u te grijehе.

Doista, kad smo u napasti da sudimo zlo o drugima, kao što se često događa, moramo se prije svega sjetiti vlastite krhkosti. Kako je lako kritizirati druge! Ali ima onih koji kao da imaju diplomu iz ogovaranja. Svakoga dana kritiziraju druge. Pa pogledaj sebe! Dobro je zapitati se što nas to tjera da ispravljamo brata ili sestru, i nismo li mi na neki način suodgovorni za njegovu/njezinu pogrešku. Osim što nam daje dar blagosti, Duh Sveti nas poziva na solidarnost, da nosimo bremena jedni drugih. Koliko je samo bremena prisutno u čovjekovu životu: bolest, nezaposlenost, samoća, bol...! I kolike druge kušnje traže blizinu i ljubav braće! Mogu nam u tome pomoći također riječi svetoga Augustina kad tumači isti taj odlomak: „Zato, braćo, kad se koga zatekne u nekom grijehu, [...] tako ga ispravljajte, s blagošću. I ako digneš glas, ljubi u srcu. Bilo da bodriš, ili pokazuješ svoje očinsko lice, ili koriš, ili si strog – ljubi“ (*Govori* 163/B 3). Ljubi uvijek. Najviše pravilo bratskog ispravljanja jest ljubav: voljeti našu braću i naše sestre. Riječ je o tome da se podnosi probleme drugih, pogreške drugih u tišini u molitvi, da bismo zatim našli pravi put da im se pomogne da se poprave. A to nije lako. Najlakše je ogovarati drugoga. „Derati kožu“ drugome kao da sam ja savršen. A to se ne smije činiti. Blagost. Strpljivost. Molitva. Blizina.

Hodimo radosno i strpljivo tim putem i pustimo Duhu Svetom da nas vodi!

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana